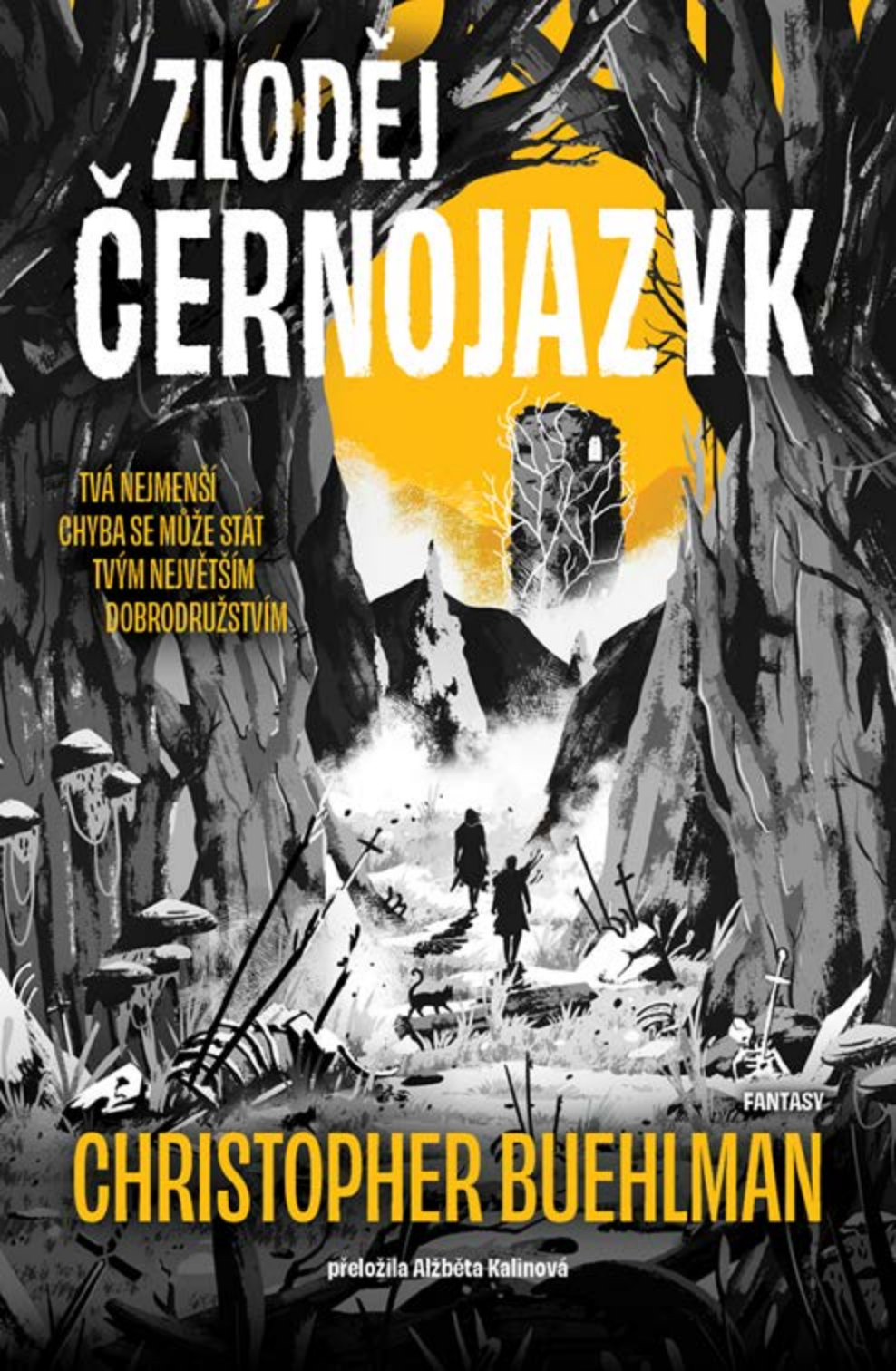

ZLODEJ ČERNOJAZYK

TVÁ NEJMENŠÍ
CHYBA SE MŮŽE STÁT
TVÝM NEJVĚTŠÍM
DOBRODRŮŽSTVÍM

FANTASY

CHRISTOPHER BUEHLMAN

přeložila Alžběta Kalinová

ZLODĚJ ČERNOJAZYK

The Blacktongue Thief
Text Copyright © 2021 by Christopher Buehlman
Published by arrangement with Tor Publishing Group
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Kalinová, 2025
Cover © Marie Bergeron, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5710-7 (pdf)

✓ ZLODĚJ
✓
ČERNOJAZYK

CHRISTOPHER
BUEHLMAN

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

FOBOS

Obsah

1. Sirotčí les	11
2. Včela a pětník	18
3. Hovnoprd	32
4. Oběšencův dům	35
5. Liščí parták	42
6. Plýtvat švestkami	47
7. Nevěsta Vyzáblé ženy	50
8. Rošťák	59
9. Fidlal a famin	66
10. Podkoní	75
11. Lady ze Sourbrinu	80
12. Převrácená věž	87
13. Mrtvonoha	94
14. Mladá čarodějka	101
15. Uhlíři	109
16. Rohatá hlava	118
17. Bojová kořist	123
18. Pigdenay	130
19. Pípa a oprátka	133
20. Nůž v ústech	141
21. Staří známí	147
22. Štěstí jako slepá kočka	150
23. Každý mi bohem může být	158
24. Velryba	163
25. Kraken	166
26. Chyťte dámu	172
27. Ta svině Smrt	180
28. Osobní zkušenost s jedem	185
29. Zub vína	190

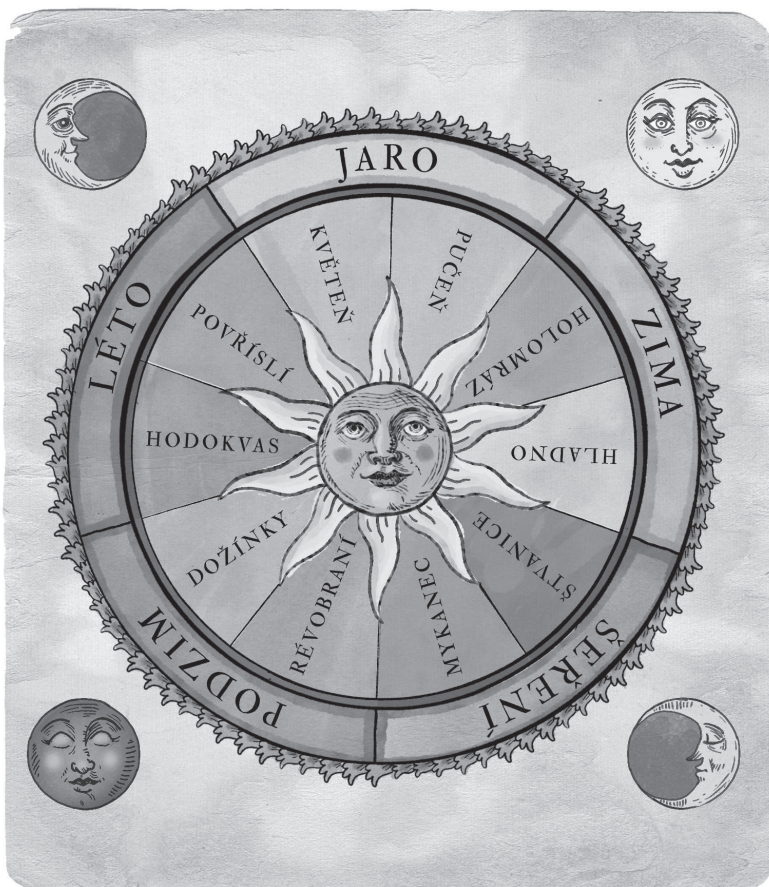
30.	Prase jde ke dnu	195
31.	Galtská milostná píseň	201
32.	Pavouci z provázků	211
33.	Skřeta ani omylem	218
34.	Záchvěv jejích perutí	226
35.	Světlý bod v hrobě	237
36.	Smrt racků	241
37.	Čtvrtá žena	249
38.	První dcera	253
39.	Měsíční žena	258
40.	Lázně v Edthu	268
41.	U Rozčtvrceného slunce	275
42.	Bohyně druhých šancí	279
43.	Hispantská armáda	290
44.	Kůstka v krku	297
45.	Krev sladší než mléko	300
46.	Město krajky	303
47.	Přetahovaná	309
48.	Trpké pohoří	316
49.	Golem	324
50.	Otec lží	329
51.	Otec zvráceností	334
52.	Máslo a chléb	340
53.	Kostlivcova žebra	345
54.	Psi Hravy	352
55.	Vzpřímený muž	362
56.	Věže	370
57.	Za falešnou stěnou	378
58.	A přišli obři	382
59.	V jeskyni	389
60.	Její píseň smrti	393
61.	Královna čarodějka	397
62.	Vražedná abeceda	400
63.	Blesk v temnotě	405
64.	Zajíc a vlk	408
65.	Úprk na západ	414
	Poděkování	423

Věnováno Jennifer

*Konečně, pod tímto
i jakýmkoli dalším měsícem.*

PIRMĚN	MARTADEN	TŘEČADEN	OTRĚN	KRUGDEN	KERVIRTADEN	PENKTĚN	SASTADEN	SVĚTĚN
1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	32	33	34	35	36

Sirotčí les

Brousila si na mě zuby Smrt.

A co hůř, měl jsem umřít ve společnosti těch ksindlů.

Ne že bych se umírání bál, ale co když hraje roli, kdo bude v tu chvíli s vámi? Společnost provázející vaše zrození je koneckonců dost určující. Pokud se narodíte do čistě ustlané kolébky obstoupené lidmi v hedvábných oděvech, čeká vás úplně jiný život než člověka, který na světě ze všeho nejdřív spatří rohatého kozla. Ohlédl jsem se na Pagrana a dospěl k závěru, že ten se takovému kozlovi nepříjemně podobá. Mohl za to hlavně jeho protáhlý obličej, dlouhé vousy a nelichotivý zvyk přežvykovat i s prázdnou pusou. Pagran býval farmářem. Frella, která vedle něj stála oblečená ve staré drátěné košili, bývala jeho ženou.

Stali se z nich zloději, ale zdaleka ne tak rafinovaní a lstiví jako já. Protože já jsem vyškolen v násilném odemykání zámků, šplhání po zdech, brzdění pádů, spřádání lží, napodobování hlasů a kladení i odhalování pastí. Krom toho jsem zdatný lučištník, šejdír a vrahač nožů. Dovedu hrát na skřipky. Ovládám i několik zaklínadel. Sice to nejsou kdovíjaká kouzla, ale hodí se. Jenže za tohle vzdělání mi zůstal u cechu pobertů takový dluh, že jsem se ocitl až tady, v Sirotčím lese, kde jsme s těmihle tupci okrádali pocestné pěkně postaru. Peníze, nebo život, znáte to.

Loupežnické řemeslo se překvapivě dobře vyplatí. S touhle skupinou jsem pobýval teprve měsíc, ale už jsme stačili vykrást povozy s příliš nepočetnou posádkou, unést opozdilce z příliš početných

skupin, a dokonce prodat kluka jednoho obchodníka malému oddílu úplatných vojáků, kteří nás měli dopadnout. Zabíjení jsem nikdy příliš neholdoval, nicméně ne že bych nebyl ochotný sem tam vystřelit nějaký ten šíp, abych se nedostal do maléru. Tak už to na světě chodí. Nastrádal jsem víc než polovinu částky, kterou jsem potřeboval o dožínkách splatit cechu, aby mi nezvýraznili moje tetování. Už tak je výrazné dost, děkuju mockrát.

Proto jsem číhal v křoví připraven k útoku a pozoroval osamocenou postavu, která se k nám blížila po Bílé stezce. Neměl jsem z ní dobrý pocit. Nejenom že si vykračovala, jako by jí nikdo na světě nemohl ublížit. Nejenom že vrány v korunách stromů krákalý jak zběsilé. Pochopte, studoval jsem magii. Sice jen trochu, ale z téhle pocestné jsem nějakou cítil. Nebyl jsem si jistý jakou, ale nějakou rozhodně. Z té ženy mi naskočila husí kůže jako z ticha před bouří. A krom toho, co by jedna osamocená žena mohla mít při sobě natolik cenného, že by se nám vyplatilo dělit to mezi sedm lidí? Nezapomínejme ani na našeho vůdce a jeho dvojitý podíl, který by nakonec vydal spíš na dobrou polovinu.

Podíval jsem se na Pagrana a lehce zavrtěl hlavou. Pagan mě probodl pohledem. Bělmo mu nepřírozně zářilo, protože se celý zamaskoval blátem. Umazal si všechno až na ruce, aby se mu lépe znakovalo. Používal znakovou řeč vojáků, kterou se naučil ve Skřetích válkách. Znakové řeči pobertů, jíž jsem se naučil na základním stupni, se podobala jen částečně. Situaci příliš nepomáhal ani fakt, že mu chyběly dva prsty. Jeho odpověď jsem pochopil tak, že si mám zkontrolovat váček. Tak jsem se podíval, jestli mi z něj snad nepadají peníze, ale v tu chvíli mi to došlo. Radil mi, abych se podíval, jestli jsem někde neztratil koule. No jistě. Zpochybňoval mou odvahu.

Ukázal jsem na pocestnou, a aniž bych si byl jist, že mi rozumí, použil jsem znak pro kouzelníka. Nevím, zda to Pagan pochopil. Odpověděl mi, že mám kouzelníka za zády, nebo to jsem si aspoň zpočátku myslel. Ve skutečnosti říkal, že nějakého kouzelníka si mám strčit tam, kam slunce nesvítí. Sjel jsem pohledem od vrchního ksindla zpět k ženě, která se nás chystala zabít.

Prostě jsem měl takové tušení.

Aby se člověk vydal Siroťčím lesem po Bílé stezce úplně sám, musí být kouzelník, dokonce i za příjemně teplého letního dne v měsíci hodokvasu. Jinak se musí jednat o cizince, opilce, sebevraha nebo nějakou nešťastnou kombinaci toho všeho. Tahle žena vypadala jako cizinka. Měla olivovou pleť a husté černé vlasy Spanthů. Pyšnila se také typickými výraznými lícními kostmi, za něž Spanthové vděčí ještě starému impériu. Připadala mi spíš mladší, možná kolem třiceti, ale přesněji jsem si její věk netroufal odhadnout. Byla malá, ale urostlá. Její ospalé oči klidně mohly být očima vražedkyně. Navíc byla oblečená k boji. Hrdlo jí chránil plátový límec, a pokud jsem se nemýlil, pod košilí měla lehkou kroužkovou zbroj.

Meč na jejím opasku byl kratší než většina mečů. Nejspíš takzvaný *spadín*, chcete-li vyklešťovák, který by z ní rozhodně činil Spanthku. Tamní rytíři bývali nejlepší jezdci na světě, když ještě po světě běhali nějací koně. V současnosti spoléhali na Cestu meče a štítu vycházející z tradice Starého Keshe, známou též jako Calar Bajat, s jejíž výukou začínali už v osmi letech. Spanthové si na výhružky moc nepotrpí. Byl jsem si jistý, že pokud bychom ji napadli, pak s tím, že ji zabijeme, ne že jí budeme zabitím jenom vyhrožovat. Dojde Pagran k závěru, že to za tu námahu stojí? Té ženě viselo na opasku několik váčků s penězi, ale zaútočil by na ni jenom kvůli nim?

Ne.

Ne, měl totiž v hledáčku ten její štít.

Domnělá Spanthka se dostala blíž a já rozpoznal červánkové ruměnce v okraji dřevěného štítu, který jí vyčuhoval přes ramena. To znamenalo, že musel být vyrobený z kmene vesny, stromu, který jsme během Skřetích válek vytěžili do té míry, že téměř vyhynul. Poslední vesnové lesy rostly právě v Hispanthii, a to pod bedlivým dozorem samotného krále. Za nedovolené vniknutí do nich hrozila oprátka, za nedovolené vniknutí s pilou by vás rovnou uvařili. Dřevo vesny je tolik ceněné z toho důvodu, že při správném zpracování a dobré péči zůstává živé a má schopnost se samo hojit. A dokud je živé, v podstatě nejde spálit.

Pagran její štít chtěl. Ačkoli jsem toužil po tom, aby otočil dlaň dolů, jako když se chystáte zhasit plamen svíčky, věděl jsem, že ukáže palcem vpřed a nařídí útok. Za Paganem postávali tři zjizvení hromotluci a opodál jsem slyšel přešlapovat dva další lučištníky. Jeden z nich byl takový pověřčivý mladý třasořitka jménem Nearfas, kterému jsme všichni říkali Nervák, protože byl hrozně nervní. Políbil ušmudlaný liščí přívěsek, který nosil na krku. Hned za ním stála ve spadaném listí jeho bledá šilhavá sestra. Nikdy jsem neměl radost z toho, že já a oni uctíváme stejného boha, jenže byli Galtové, stejně jako já, stejně jako já se narodili s černými jazyky, které nás všechny odlišují, a stejně jako všichni galtští zloději jsme se i my modlili k pánu lišek. S tím se nedá nic dělat.

Vytáhl jsem z toulce šíp s tenkým hrotem, který se dokáže vtěsnat mezi kroužky drátěné zbroje, a namířil.

Upřeli jsme oči na našeho vůdce.

On upřel oči na přicházející ženu.

Vrány zakrákaly.

Pagran na ženu ukázal palcem.

To, co následovalo, se seběhlo v rychlém sledu.

Já napnul tětivu a vystřelil jako první. V prstech jsem cítil uvolnění správného tlaku a tětiva mě správně štípla do vnitřní strany paže. Dostavil se i ten hřejivý pocit provázející uvědomění, že jste trefili cíl. Pokud jste nikdy nestříleli z luku, nedokážu vám to přiblížit. Vzápětí mi kolem uší prosvištěly šípy mých dvou společníků. Jenže náš cíl už byl v pohybu. Žena se otočila a přikrčila tak rychle, že za svým štítem doslova zmizela. Co na tom, že nebyl nijak zvlášť velký? Přesto se za ním dokázala umenšit.

Od dřeva vesny se odrazily dva šípy. Kde skončil ten můj, to jsem neviděl. Pagran a jeho tři rváči zaútočili. Paganova dlouhá kůsa se leskla ve vzduchu jako příliš velký kuchyňský nůž naražený na tyč, Frella se rozběhla s těžkým obouručním mečem za zády a dva další, kterým budeme pro zjednodušení říkat Kopí a Sekera, vyrazili za nimi. Aby mohla Spanthka čelit jejich útoku,

musela se postavit a mým úkolem bylo prostřelit jí koleno, jakmile tak učiní.

Jenže v tomhle bodě se to celé zamotalo.

Mezi stromy na druhé straně cesty jsem zahlédl nějaký pohyb.

Hlavou mi probleskly tři myšlenky zároveň.

Z lesa vylétá vrána.

Vrány přestaly krákat.

Ta vrána je nějak moc veliká.

K cestě přilétala vrána veliká jako jelen.

Bezděky jsem zalapal po dechu.

Když poprvé v životě spatříte bojového korvida, je to nezapomenutelný pohled.

Zvlášť když ten korvid není na vaší straně.

Pták chytil Kopí za nohu a trhl. Jakmile se ta ubožačka rozplácela na zem, začal jí svým tvrdým zobákem drásat záda. Vzpamatoval jsem se a hlavou mi problesklo, že bych měl nejspíš vystřelit další šíp, jenže to už se korvid vznesl a zaměřil se na Sekeru. Mladík se ve skutečnosti jmenoval Jarril. To nezmiňuju proto, že byste ho měli poznat nějak hlouběji, nýbrž protože jeho další osud byl příšerný a já bych si připadal hloupě, kdybych mu říkal jen Sekera.

Jarril vycítil, že se k němu nestvůra blíží z boku. Strnul a pak se k ní otočil čelem, jenže potom už nestihl víc než se rozmáchnout sekerou. Korvid ho bodl zobákem do míst, kam nechce být bodnut žádný muž. A nezapomeňte, že takový korvid dokáže zobákem prorazit i lebku. Těžká drátěná košile sice Jarrilovi sahala až po kolena, jenže to, co mu pod ní teď zbylo, ani nestálo za řeč. Padl na zem omráčený bolestí, dokonce ani nekřičel. Pohlédl jsem doleva. Tam stál v předklonu Pagran, byl zbrocený krví, i když ta nejspíš patřila Frelle, protože Frella krvácela dost za oba. Z ošklivé rány, která se jí táhla od lokte až do podpaží, se řinula krev a barvila zem do ruda.

Spanthka změnila postoj a já zahlédl její meč. Rozhodně to byl *spadín*. Dost ostrý k bodání, dost těžký k sekání. Velice dobrý meč. Možná nejlepší krátký meč, jaký kdy existoval. A že to s ním uměla!

Pohybovala se tak rychle, že jsem sotva postřehl, jak překročila Frellu a odkopla její obouruční meč z dosahu.

Kopí se mezitím snažila vyškrábat na všechny čtyři. Připomínala dítě, které se pokouší o první krůčky. Nervák vedle mě zvolal: „*Awain Baith!*“ To v galtsčině znamená pták smrti. S tímto výkřikem na rtech zahodil svůj luk, pobídl svou sestru, aby udělala totéž, a vzali nohy na ramena.

Kromě mě tedy nezůstal mezi stromy žádný další lučištník. Spanthku jsem neměl jak zasáhnout. Neustále mým směrem držela štít, dokonce i když právě utínala Kopí ruku těsně pod zápěstím. Zvláštní, co si člověk pamatuje. Já si také pamatuju, že mosazný střed jejího štítu byl vytepaný do tvaru mraku dujícího vítr. Takového, s nímž se občas setkáte na okrajích map.

Pagran se mezitím znovu chopil své kůsy a začal se bránit útokům dorážejícího ptáka. Ten do zbraně dvakrát klovl, aniž se Pagranovi podařilo ho bodnout. Jako by si ani nevšiml toho, že jsem po něm vystřelil. A minul. Takový korvid se pohybuje nepředvídatelně a nezasáhnete ho ani na vzdálenost dvaceti kroků, pokud není zrovna v klidu. Potřetí chytil ostrí kůsy do zobáku a trhl jím na stranu, čímž donutil Pagrana k otočce. Pagran se musel otočit, aby o zbraň nepřišel, a právě v tu chvíli k němu přiskočila Spanthka, rychle a ladně jako panter, a sekla ho těsně nad kotník. Vůdce naší skupiny klesl k zemi a schoulil se do sténajícího klubíčka. Boj skončil.

Do háje.

Přiložil jsem k těživě další šíp. Bojový korvid si mě změřil pohledem.

Bylo mi jasné, že luk mě nezachrání. Vpředu na opasku mi visel dobrý nůž. V hospodské rvačce bych jím dokázal rozpárat kdejakého chlapa, ale proti zbroji mi byl k ničemu. Vzadu jsem sice měl ještě solidní rondel – dýku, která by kroužkovým brněním prošla –, jenže proti *tomuto* meči v rukách *této* ženy mi byl platný asi jako obyčejná větvička. A to se ani nezmiňuju o tom zatraceném ptákovi.

Zamířili ke mně.

Spanthce bych utéct dokázal, ale jejímu korvidovi nikoli. Nestydím se přiznat, že jsem si v tu chvíli maličko cvrknul do kalhot.

„Lukostřelče,“ oslovila mě s výrazným hispantským ř. „Pojď a pomoz svým přátelům.“

Ve skutečnosti se nejednalo o mé přátele, ale to nebyl důvod, abych je nechal poražené a zmrzačené na Bílé stezce. I když si to zasloužili. Spanthka si vytáhla z košile zakrvácené v podpaží šíp. Jeho křídélka se shodovala s křídélky šípů v mém toulci.

„Slušný zásah,“ zhodnotila a šíp mi vrátila. Taky mi dovolila, abych si přihrnul z jejího vaku. Měla v něm dobré, těžké, černé víno. Nejspíš pocházelo z Hispanthie, stejně jako ona. Pagran, který se s bolestivým úpěním doplazil k nejbližšímu stromu a opřel se o jeho kmen, nedostal ani doušek. Frella se nehýbala, krvácela tak moc, že musela každou chvíli upadnout do bezvědomí. Upírala ke Spanthce nadějný pohled, zatímco jsem vyrobil z větviček dlahu, přiložil ji na její ruku a ovázel podkolenkou. Víno bylo jenom pro mě. Ocenění za to, že jsem dobře mířil. Spanthové jsou už takoví. Pokud se jim chcete zalíbit, měli byste je zranit. Je to nejjistější způsob.

Když už je řeč o zraněných, Jarril ležel stále ještě v bezvědomí. Bylo to tak nejlepší, jen ať spí. Pokud někdo doteď čůral vestoje, nechce se probudit a zjistit, že odtěd si bude muset pokaždé dřepnout. Zvlášť když je tak mladý, že sotva zjistil, k čemu všemu se používá to, o co právě přišel.

Kopí sebrala svou useknutou ruku a rozběhla se s ní do lesa, jako by snad znala přišívače rukou, který bude mít brzy padla. Kam se ztratil bojový korvid, to jsem netušil. Jako by se vypařil.

Co se Spanthky týče, ta se vydala dál, jako by se jen něčím škrábla a umazala si košili od krve. Jako by se nic nestalo. Jenže něco se *stalo*.

Setkání s tou hispantskou ptáčnicí mi právě změnilo život.

2.

Včela a pětník

Dostat Frellu s Paganem zpátky do tábora nebylo vůbec snadné. Paganovi jsem podal jeho kůsu, aby se měl o co opírat, a Frellu jsem musel přidržovat celou cestu, více než kilometr po nerovném povrchu. Naštěstí byla štíhlá – dobrá na hradby, jak říkají vojáci –, takže jsem s ní neměl tolik práce, kolik bych mohl mít. Mistři ze základního stupně by mě za takovou pomoc pokárali. Ihned by pochopili, že nechat se rozprášit na Bílé stezce znamená konec naší neveselé party. A že ti dva vyplašení lučištníci zůstanou spolu, jelikož se jedná o sourozence, a velmi pravděpodobně si před dalším dobrodružstvím dopomůžou ke všemu, co v táboře najdou.

Po mně tam zůstaly jen skřipky, dobrá přilba, kterou jsem měl v úmyslu prodat, a karafa galtské whisky.

Na té přilbě mi zas tolik nesešlo a v karafě s whisky už bylo jenom na dně, sotva dost na svlažení rtů. Ale na těch skřipkách mi záleželo. Rád bych vám řekl, že patřily mému drahému tatíčkovi nebo něco podobného. Jenže můj drahý tatíček byl ubohý horník, jen další chudák, a hudební nadání postrádal tak moc, že falešně i prděl. Ty skřipky jsem ukradl. Štípnul jsem je, zatímco se můj společník dohadoval s jedním studentem hudby, jestli večer v hospodě zpíval čistě. Aby bylo jasno, tak nezpíval, ale skřipky měl parádní. Než abych je prodal, radši jsem svému společníkovi vyplatil polovinu jejich ceny. A teď je ti dva šmejdi střelí za pár drobných, protože přede mnou mají takový náskok, že v podstatě nemám šanci je chytit.

Prvním městem ležícím západně od Sirotčího lesa je Cadoth. Je to zároveň poslední pořádné holtské město před ještě hustšími lesy a rozlehlými vrchovinami Norholtu. Význam každého sídla lze odhadnout podle počtu chrámů jednotlivých bohů, které v něm stojí, a podle jejich velikosti. Uvedu příklad. Taková vesnice, kterou prochází jediná hliněná cesta, najdete v ní jednu hospodu, která se navíc krčí v zadní cimře domu nějakého tlustoprda, a při orání se všichni dělí o posledního umírajícího volka, bude mít jeden chrám Všesvatého. Nezastřešený, s otesanými kmeny místo lavic a malým oltářem osvětleným lojovými svícemi, na němž se během roku střídají různé sošky bohů v závislosti na měsících se svátcích. Ty sošky budou vyřezané z jasanového nebo ořechového dřeva, přičemž bohyně budou mít veliká prsa a bohové malé neškodné pindíky. Tedy až na Hára, který bude mít péro jako zvíře, protože všichni vědí, že to je pořádný kanec, co klátí Lunu tak nemilosrdně, že si musí každý den lehnout za hory, aby si po vášnivě noci odpočinula.

V trochu větším sídle, kde se uživí jedna děvka na plný úvazek, aniž by musela bokem ještě vařit pivo nebo zašívát košile, najdete chrám Všesvatého s doškovou střechou a bronzovým diskem v oloveném nebo železném čtverci. Navíc tam bude i chrám zasvěcený jakémukoli bohu, o němž se místní domnívají, že jim bude nejmíň srát do ksichtů, které plní naděje obracejí k nebesům.

Cadoth je tak velký, že už moc nezbyvá, aby mu i cizinci začali říkat říkat město. Skutečné obchodní centrum s pořádnou křižovatkou, chrámem Všesvatého se zářícím bronzovým sluncem, vysokou Hárovou věží zakončenou dřevěným jelením paroží a dalšími chrámy zasvěcenými tuctu jiných bohů. Nápadně mezi nimi chybí chrám boha moře Mithrenora, protože o toho se hluboko ve vnitrozemí nikdo moc nezajímá, a ze zřejmých důvodů také chrám Zapovězeného boha.

Jednou z věcí, které v sídle takové velikosti rozhodně najdete, je Oběšencův dům, sídlo cechu pobertů. Právě tady budu muset pořešit svůj dluh. Moje letní dobrodružství s Paganem a jeho

tlupou hrdlořezů šla dobře, dokud nám nenakopala zadky ta Spanthka s vražedným ptákem. Po téhle eskapádě mě Nervák se Sněženkou – dva lučištníci, co vzali roha, jakmile se ten korvid objevil – úplně vybrali. Potřebuju peníze. A to rychle. Zahrát si několik partiček věží nemůže být špatný začátek.

Věděl jsem, že taverna Včela a pětník bude to správné místo, protože včela i pětník jsou dvě z karet balíčku, s nímž se hrají věže. Spolu s věžemi, králi, královnami, vojáky, sapéry, lučištníky, smrtí, zrádcem a samozřejmě zloději, kteří jsou běžně zastoupeni ilustrací chňapající ruky.

Samozřejmě jsem nečekal, že tam najdu jen karbaníky. U okrajových stolů vysedávalo několik bohabojných pastýřů v nikdy nemytých vlněných vestách, po desetiletí impregnovaných ručně vtíraným sádlem, a zelinářů s kyselými výrazy, kteří spolu tiše probírali déšť a škůdce. U baru postávali dva mladíci, jimž u opasků visely měděné pohárky, do kterých se při hraní věží sbírají peníze. Přestože měli za pasem taky meče, jako by se zdráhali přidat k trojici starších, hrubě vyhlížejících žen, které vesele hrály u červotočem prolezlého stolu.

Já se taky zdráhal, ale hrát jsem potřeboval.

„Nepotřebujete čtvrtého?“ zeptal jsem se plešaté drsňačky, která zrovna míchala balíček karet. Prohlédla si moje tetování. Měla plné právo dát mi facku, ale nějak se jí nechtělo. Ani zbylé dvě hráčky nestály o pivo zdarma, takže ani jedna z nich se o výhru nepřihlásila.

Plešounka kývla na prázdnou židli, a tak jsem si sedl.

„Hrajete Lamnurky, nebo Mourayovky?“ zeptal jsem se.

„Co jako myslíš, ne asi?“

„Takže Lamnurky.“

Mourayovky používá šlechta a jí podobní. Jsou na nich propracovanější kresby. Ale lidé, co mají neustále špínu za nehty, hrají s Lamnurkami. Na těch jsou jednodušší ilustrace, obsahují jenom dvě královny místo tří a žádného lékaře, který by vás dokázal zachránit v případě, že si líznete smrt. Já osobně dávám přednost Mourayovkám, jenže na druhé šance moc nevěřím.

„Zaplat' vklad,“ vyzvala mě.

Vytáhl jsem z kapsy dost peněz, abych mohl vstoupit do hry.

Cink, cink!

Rozdala mi karty.

Vyhrál jsem dvě ze tří kol turnajů. To třetí jsem složil jen proto, aby to nevypadalo, že podvádím. Ale během války nabobtnal bank do té míry, že jsem si ho nemohl nechat ujít. Blondýna s jizvou ve tvaru rybářského háčku bezhlavě zvyšovala sázky, protože si s posledním králem v ruce připadala neporazitelná, ale já zahrál zrádce, zastřelil lučištníkem její královnu, která by zrádce chytla, sebral jsem jí krále a vyhrál. Opět. A hodně.

„Jakstudělal, tšmejde?“ vyhrkla ta plešatá, přičemž jako správná holtská pouliční potvora polykala koncovky a drmolila tak, že jí skoro nebylo rozumět. Ani *šmejd* nebylo příjemné označení, ale na druhou stranu jsem ji právě zruinoval.

„Jen štěstí,“ odpověděl jsem po pravdě.

O štěstí vám povím víc později.

Chvilí váhala, jestli mě má zabít, nebo jen zfackovat. Nakonec se mě rozhodla vyhnat.

„Padejvodnašhostlu,“ zavrčela. Tím myslela, že bych opustit jejich stůl, a tak jsem si shrnul výhru do košile a sesypal ji do váčku na opasku. Pak jsem s úsměvem odešel v doprovodu několika poznametek o mém otci, z nichž doufám žádná nebyla pravdivá. Nezfackovaly mě jen proto, že byly příliš zabrané do hry. Hádal jsem, že v tom budou pokračovat, dokud dvě z nich nepřijdou o všechny peníze, a potom se nejspíš poperou. Žádný div, že tolik kazatelů tolika bohů proti hazardu tolik brojí. Hazard připravil o život víc lidí než Vražedná abeceda. Málem bych řekl, že má na svědomí víc životů než Skřetí války, ale to by byla příliš nechutná nadsázka dokonce i na mě.

Odebral jsem se k baru a tam, za jedním hromotlukem, který byl jako dělaný k tomu, aby se za něj dalo šikovně schovat, se o hrubé dřevo opírala ona Spanthka. Nejistě jsme si kývli na pozdrav. Místo u baru vedle ní, k němuž jsem měl původně namířeno, nečekaně zaujal jakýsi prodejný kluk s příliš výrazným

černým líčením na očích. Přeletěl ptáčnici od hlavy k patě pohledem a seznal, že by víc než ušla. Skutečně, byla svým způsobem velmi půvabná. Měla husté černé vlasy a oči modré jako moře. Jen jsem se nedokázal rozhodnout, zda by vypadala líp, kdyby nepůsobila tak ospale, nebo jí právě ta ospalost dodává jisté kouzlo. My muži milujeme ženy, kterým je všechno putna, pokud jsou krásné. Taky milujeme veselé ženy, pokud jsou pěkné, nebo smutné ženy, pokud jsou líbezné, dokonce i vzpurné holčičky, pokud mají pohlednou tvářičku. Ano, ta Spanthka byla pěkná. Ale kdyby měla uhasit požár úsměvem, půlka města by lehla popelem. Nezdálo se, že by si toho nadšeného mladého zajíčka všimla. Soustředila se na své víno a civěla do prázdna. Ztrápené děvče s dobrou postavou. To kluci žerou.

Vyhlédl jsem si jiné místo.

Jedna celkem talentovaná galtská harfistka právě zpívala „Rozedrané moře“. Tato píseň získala na oblíbenosti zejména poté, co padlo tolik mužů, že najít si manžela se pro řadu dívek stalo téměř nedostižným cílem.

Neměla úplně marný hlas, takže po ní nikdo nehodil flaškou.

*Ve vlnách v Rozedraném moři
já o dni horkém plavala.
Že jinoch sličný do vln se noří,
po chvíli jsem zahlédla.*

*Muž k dívce krásné doplaval,
svou milou lačně objímal,
mi hanba, že já zůstala,
blíž za nimi se vydala.*

*Mladá a málo zkušená,
toužíc o touze zvědět,
pod hladinu jsem zaplula,
zvědavá, co moře dá mi vidět.*

*Dva páry nohou spletené?
Kdepak. Dvě ploutve zřela jsem.
„Jinochu sličný, kde nohy máš?
Či pod hladinou přebýváš?“*

*„Ač mužským tělem oplývám,
v hlubinách moře domov mám.
Nehledej muže sobě v moři,
na břehu lidská vášeň hoří.“*

*Tu mořská panna vlídně dí:
„Domů jdi, do světa lidí patříš,
ač mužů zbylo pomálu,
správného jistě spatříš.“*

*A tak jsem domů odešla,
rozkoše v moři nenašla.
Namísto trochy chlíplosti,
dostalo se mi moudrosti.*

Dočkala se chabého potlesku a jen několika drobných do klobouku, takže si harfu sbalila a vydala se do jiné taverny s nadějí, že tam narazí na vděčnější publikum.

V jednom rohu se usadila prodejce zaklínadel z cechu magiků. Měla bíle napudrovaný obličej a špičky palce a dvou následujících prstů levé ruky sepejtalé k sobě, což byl znak jejího cechu. Zapálila svíčku omotanou svým copem, aby dala najevo, že přijímá zákazníky. Za okamžik už jí do rukou vložila minci jakási mladá žena v oblečení z nahrubo spředené vlny a začala čarodějce šeptat do ucha svá přání.

Jakmile jsem si objednal a poprvé lokl solidního červeného piva, které u Včely a pětníku čepovali, postavil se vedle mě takový nepříjemný podsaditý chlápek v ošoupaném a špinavém koženém oděvu a zadíval se na moje tetování. Otevřená dlaň s několika runami na mé pravé tváři. Bylo vidět jen v záři ohně, v níž vynikly

jeho červenohnědé linky, a dokonce ani tehdy nijak výrazně, připomínaly spíš starou henu. Lidé si často ani nevšimli. Ale tenhle chlápek naneštěstí ano.

„To je ruka dlužníka, ju?“

Ju, typický norholtský dodatek. Ta hospoda jako by byla plná Norholtů, což dávalo smysl, jelikož jsme nebyli nijak daleko od hranice provincie.

Pravidla mi velela tetování přiznat, ale ne abych to dělal s nadšením.

„Ju,“ zabručel jsem neurčitě, aby nepoznal, jestli si z něj utahuju, nebo jsem stejný vidlák jako on.

„Vidíš to, hospodo, ju?“

„Vidim,“ odsekla výčepní, aniž se na něj podívala. Zrovna stála na stoličce a natahovala se k vysoké polici pro láhev vína, kterou si objednala ta Spanthka.

„Už se někdo přihlásil o pozornost cechů?“ zeptal se jí ten buran.

„Máš žízeň, ju?“ odpověděla mu statná výčepní, taky Norholtka. „Ještě ne.“

Křupan v kůži si mě změřil pohledem. Trochu jsem se narovnal, aby si mohl prohlédnout i dýku na mém opasku, která mimochodem skvěle bodala i sekala. Byla to opravdu pořádná dýka. Říkám jí Palthra, což v galtštině znamená okvětní plátek. Rondelu, který nosím na zádech, přezdívám Angna, v překladu hřebík. Pochvu Palthry mám vyloženou dvěma drobnými koženými růžemi. Ne že by z ní měl ten chlap vidět něco víc než jen jílec a pochvu. Kdybych na kohokoli, kdo mě ve jménu pobertů udeří, vytáhl zbraň, usekli by mi palec. A kdybych ho náhodou za facku bodl, zástupci cechů by mě bodli přesně do stejného místa.

Otázka byla, jestli to ten zabedněnec ví.

„V tom případě se o pozornost cechů hlásím já. Dlužníku, ve jménu cechů pobertů, nastav tvář.“

Takže to věděl.

Ohlédl se na tu krásnější ze dvou slečinek, kterým předtím nadbíhal, rozmáchl se a dal mi facku. Samozřejmě to bylo nepříjemné,

navíc mi prstenem trochu rozsekl ret. Ale žádná facka mě nebolí tolik jako vědomí, že mi ji vlepil nějaký hňup a já mu to nesmím oplatit. Nesmím na něj dokonce ani promluvit, pokud rozhovor nezačne on.

Výčepní mu nalila malé pivo na účet pobertů. Nechala na něm spoustu pěny, aby mu tím dala jasně najevo svůj názor na lidi, kteří dělají z Norholtů zbabělce. Zbabělce, co mlátí ty, kteří se nesmí bránit. Buran se napil a na téměř holém horním rtu mu zůstal bílý knírek. Musel si ho otřít do rukávu.

„Chlap by měl své dluhy platit,“ prohlásil s přesvědčením čerstvého dvacátníka. Zabručel to napůl sám pro sebe, napůl pro všechny ostatní, ale nic víc jsem ani nepotřeboval. Po tom políčku se mnou už mluvit neměl. Teď už jsem tedy směl promluvit i já.

„Chlap by taky měl mít ruce aspoň trochu od práce,“ poznamenal jsem. „Ty tvoje vypadají, jako by sis je půjčil od nějakého budížkničemu s modrou krví.“

Zdálo se, že moje odpověď ho zaskočila, ale docela rychle se vzpamatoval a připil mi svým pivem. Nejspíš aby mi dal najevo, že dostal, co chtěl, a nějaké moje řeči jsou mu fuk. Jenže nebyly. Té mé poznámce se někdo z hostů zasmál, což ho zamrzelo, zvlášť když měl u sebe ty dvě slečinky. Lidi jako on dobře znám. Narodil se do rodiny, která měla trochu peněz, ale byl to takový idiot, že se sebral a opustil rodinnou hospodu nebo hokynářství nebo co já vím, jaký podnik jeho bradavicemi porostlá máti vedla. Nedokázal totiž snést, že mu někdo říká, co má dělat. Možná se nějak dostal na jednu z pobertovských farem, kde ho vybavili základními triky, aby se mohl vydávat za zloděje, jenže nepobral ani ty a nechal se vyrazit ještě dřív, než mu dluh narostl. Teď už se potloukal světem tak dlouho, že mu smrděly šaty, ale ještě ne tak dlouho, aby musel střelit svůj poslední dobrý prsten. Nejspíš už jenom jeden drsný týden ho dělil od toho, aby se začal prodávat nebo se stal nájemním žoldákem, jenže na to první nebyl dost krásný a chytrý a na to druhé nebyl dost silný.

Skoro bych toho ksindla litoval, kdyby mě po té jeho facce pořád ještě nepálila tvář. Proto jsem pokračoval. „Co se pobertů

týče, klidně mi dej ještě jednu. Hanba vyplýtvat takovou možnost a neudělat žádnou škodu, ty zparchantělej mrde.“

Mimochodem, pokud jste nikdy nebyli v Galtii ani v Norholtu, mrd znamená mokrý prd. Takový ten, co myslíte, že bude neškodný, ale k vaší hanbě a smutku se z něj vyklube pravý opak.

Tomu už se zasmálo několik přítomných, hlavně pastýřů a farmářek, tedy těch, kteří slabost neodpouštějí. Takže nemohl dopustit, aby to bylo poslední slovo, jinak by pravděpodobně později, až začne pivo téct proudem, musel několika z nich složit účty. Rozumný muž by si ta dvě děvčata neprodleně odvedl do jakékoli kupky sena, kterou si k jejich vzájemné výměně breberek vyhlédl, protože tak by mohl opustit bojiště s čistým štítem.

„Jenže já se ti nesnažil ublížit, ju? Chtěl jsem akorát svoje pivo. Ale jestli chceš, klidně ti ublížím, ty pitomej galtskej cecku.“

Spanthka chytila zátku vína do zubů, vytrhla ji z láhve a s pobaveně zvednutým obočím si nalila plnou sklenici. Nejspíš nevěděla, že cecek znamená prso. A nejspíš nevěděla ani to, že výraz, který jsem hodlal následně použít, znamená zvlášť líbeznou kudrlinu v chloupcích na přirození.

„O tom pochybuju, ty šablíku,“ odfrkl jsem. „To mě už víc potrápily zaražený větry, než bys mohl ty. Ale pokud to chceš zkusit, tak prosím. Vraž mi jednu, ale pspěš si, než tvoje sestřičky dojdou k závěru, že si sedly ke špatnému stolu.“

S tím jsem se špičkou černého jazyka dotkl nosu a mrkl na něj. Což zabralo.

Rozmáchl se, aby mi dal pěstí do zubů. Skrčil jsem se a jeho útok z velké části vykryl ramenem. Nebudu vás tu nudit výčtem toho, jaké rány následovaly. Řeknu jen tolik, že po mně máchal těmi svými kočičími pacičkami a brzy jsme skončili na zemi, kde jsem ho tu popadl za hlavu, tu chytil za ruku, tu znova za hlavu. Smrděl jako týden starý pot a kožené oblečení jako by mu začínalo plesnivět. Z kůže už plíseň nedostanete nikdy. Kolem nás se ozývaly výkřiky:

„Teď, teď!“

„Vraž mu jednu!“

Nakonec nás výčepní oddělila koncem řemdihu, který měla připevněný na stěně hned nad zrcadlem z mosazného plechu. Nejspíš jím dělala pěšinky na skřetích hlavách už za dob Dívčí války.

Vstal jsem s rukou přitisknutou ke krvácejícímu rtu, ale rozhodně jsem na tom nebyl hůř než pan Smradlavý. Jelikož si začal, a navíc to byl zjevně hňup, výčepní ho strčila směrem ke dveřím. Cestou nabral obě slečny.

„Že zdravím poberty,“ zavrčel na mě při odchodu způsobem, z něhož bylo jasné, že ho kdysi měli v rukách, ale vyplivl ho zpátky na ulici.

„Škoda žes nestačil dopít to pivo,“ zavolal jsem za ním.

Pak jsem se podíval tam, kde předtím stála ona Spanthka. Musela odejít během souboje. Žena, která má někam namířeno. Žena, která nechce být poznána. Zajímavé. Ten kluk s černě namalovanými očima na mě civěl asi se stejným zájmem, jako by hleděl na pouličního psa, který se nějak přimotal dovnitř. Mrkl jsem na něj. Ohrnul nos a podíval se honem jinam, což jsem přesně chtěl, protože jsem si potřeboval něco schovat do váčku.

Prsten pana Smradlavého.

Ze skřetího stříbra.

Nejspíš to byl nejceněnější předmět, který ještě vlastnil.

Ten stál za to, abych si od něj nechal dát pár chabých, špatně mířených ran, které jsem měl plně pod kontrolou. Pořádně jsem ho štípl do prstu, když jsem mu ho sundal, aby měl pořád pocit, že ho ještě má. S trochou štěstí si jeho ztráty všimne až někde na seně.

A já štěstí mám.

Mám velké, velké štěstí.

V mnoha ohledech jsem zcela obyčejný člověk. Možná o něco menší než většina, ale Galtové nebývají velkého vzrůstu. Jsem hubený jak lunt. Nemám žádný zadek, takže musím nosit pásek, aby mi pumpky nesklouzly až někam pod řiť. Už jsem říkal, že slušně hraju na skřípky. Asi byste mi nešli po krku, ani kdybych někde poblíž vás zpíval, ale na druhou stranu jako hudební doprovod

na svatbu byste si mě nejspíš nenajali. Některé věci mi vyložené nejdou. Třeba se neumím nesmát, když mi něco připadá vtipné. Neumím dobře počítat z hlavy. Zahradničit. Zvedat těžká břemena. Ale krást? Na to mám talent. Součástí tohoto talentu je dar uvědomovat si, kdy mám štěstí. Štěstí je totiž jedna ze dvou věcí, které mi sudičky daly do vínku. O té druhé později.

Štěstí je skutečné. Kdokoli tvrdí opak, snaží se jen slíznout za svůj úspěch všechnu smetanu. Štěstí je jako řeka a já dokážu vycítit, kdy v ní stojím a kdy ne. Jen se nad tím chvíli zamyslete. Mnoho lidí se pouští do něčeho těžkého nebo něčeho s malou pravděpodobností na úspěch, aniž by tušili, zda uspějí, nebo ne. Já na to jdu jinak. Když cítím hluboko v srdci vnitřní zář štěstěny, pak vím, že se mi podaří štípnout té ženě váček a že v něm najdu diamant nebo tři zlaté lvíny. Víam, že se mi podaří doskočit až na tu vzdálenou střechu a nedopadnu na uvolněné tašky. Stejně jako víam, že když si sednu k partičce věží, moji spoluhráči se utopí ve včelách a pětnicích a nejspíš je čeká i jedno nebo dvě dostaveníčka se starou známou Smrtí.

Hry založené na náhodě ve mně probouzí proud štěstí, které se brzy začíná vymykat kontrole. V kostkách nemůžete vyhrávat donekonečna, dřív nebo později by vás ostatní chtěli podříznout. Ještě horší ale je, že když si vyplýtvám všechno štěstí u hazardních her, bude mi chybět později, až ho budu potřebovat. Jakmile cítím, že mi štěstí došlo, přeběhne mi mráz po zádech. Tehdy totiž víam, že na té zledovatělé cestě nejspíš uklouznu a narazím si kostrč. Radši chodím s hlavou skloněnou, protože mám velkou šanci natrefit na chlápka, jehož jsem rok předtím podvedl, nebo na slečnu, kterou jsem opustil bez rozloučení.

Když jsem se zapsal do cechu pobertů, bylo to právě štěstí, co mě posunulo z farmy na elitní školu. Do základního stupně cech běžně nabírá všechny chlapce a děvčata, které sežene, ale jenom tři z devíti škol jsou elitní. Na farmách vás naučí základy odemykání zámků, lezení, boje s nožem, ale nic pokročilejšího. Žádná zaklínadla. Ani řeč zvířat nebo jak hledat pasti, jak někoho obloudit, jak odvést pozornost jiným směrem. Na farmě získáte jen základy

mnoha dovedností. Po jejím absolvování jste silní, rychlí, drsní, trochu šikovní a těžce zadlužení. Pokud dluh dokážete splatit, můžete si gratulovat. Pokud ne, propadnete cechu. Což znamená, že cech má k dispozici tisíce a tisíce prostitutek, svalovců a lidí na těžkou práci. Může povolat do zbraně rozvášněný dav, napadnout nějaké město a zase armádu rozpustit a uklidit své lidi dřív, než se dostaví vojáci příslušného barona.

Já chodil na elitní školu.

Nebo si to aspoň myslím.

Bez ohledu na to vezím v dluzích až po uši, tedy přesně tak, jak se jim to líbí.

Jen si to přčtete sami.

*Nejváženější Kinchi Na Shannacku,
Terciáne Pohybové akademie,
Primáne Kouzelnické akademie,
Dlužníku*

My, pokladníci Akademie vzácných umění v Pigdenay, vázání věrností cechu pobertů, si Vás dovoluujeme s nejvyšším odporem a nemalým zklamáním informovat, že masa Vašeho dluhu přerostla skořápku Vaší ochoty do práce a hrozí, že Vás rozdrtí.

Jelikož jste v posledních čtyřech obdobích splatil v průměru vždy méně než dvě kopy, cítíme povinnost Vám sdělit, že tímto hlemýždím tempem svůj dluh v celkové výši 85 kop zlata, 1 zlatý reginál, 1 stříbrný svršek a 3 stříbrné spodky (plus úroky) splatíte přibližně za 16 let. Nepotřebujeme znát ani názor našich odborných odhadců, abychom dospěli k závěru, že tato doba s nejvyšší pravděpodobností přesahuje délku Vašeho reálného dožití, a i kdyby ne, sahá až za hranice období, během něhož můžete svou profesi vykonávat úspěšně. Pouze na přímlovu jednoho z Vašich někdejších mistrů jsme rozhodli ponechat ohodnocení Vaší výnostnosti na původní úrovni a nepřistoupit k výstražným

opatřením typu újmy na zdraví či usmrcení před zraky veřejnosti.

Proto Vám pod trestem odpalcování přikazujeme, abyste se dostavil do nejbližšího zapsaného cechovního domu k pohovoru a vyčinění, které s nejvyšší pravděpodobností povedou k propadnutí cechu významnějšího druhu. Na základě našich zpravodajských informací soudíme, že se nacházíte na Bílé stezce, a dáváme Vám tímto na vědomí, že patrně nejbližší cechovní dům ve Vašem dosahu se nachází v Cadothu. Dovolujeme si doplnit, že v případě osobního složení

2 zlatých lvínů a 5 stříbrných sovínů

nebo

1 kopy zlata, 2 zlatých reginálů a 1 stříbrného šilinku

se následující jednání ponese ve výrazně srdečnějším duchu a významně přispěje k posílení naší jistoty ohledně upřímnosti Vašich budoucích úmyslů. Není snad třeba připomínat, že dovednosti, jimž jste se naučil v naší instituci, bývají zárukou, že většina studentů dokáže sehnat dostatek prostředků a své jméno očistit klidným tempem během 7 let, se štěstím a při tvrdé práci během 3 let, a že benevolence z naší strany, díky níž jste byl pouze označen znamením otevřené ruky, nebude mít dlouhého trvání, pokud ji brzy nepodpoří nějaký chvályhodný čin z Vaší strany.

S jemností (prozatím)

pokorní pokladníci

Vašich

Mistrů umění vzácných a ceněných

Ad manum proprium

Prvního pírm dne měsíce hodokvasu roku 1233

Nyní je osmnáctého, měsíc hodokvasu je přesně v polovině. Měsíc zrnobraní se kvapem blíží a s ním i doba splatnosti pravidelné splátky cechu.

Ten prsten byl dobrý začátek, ale věděl jsem, že v Cadothu budu muset ukrást ještě něco dalšího.

A že na to budu muset sehnat kupce.

3.

Hovnoprd

„Skřetí stříbro, co?“ poznamenala postarší žena a zamračila se do šperkařské lupy na prsten, který jsem ukradl panu Smradlavému. Ne že by potřebovala lupu, aby poznala, jestli tenhle prsten vytepal skřetí kladivo. Od skřetího stříbra se totiž světlo odráží zeleně. Někteří jsou toho názoru, že jeho unikátní krása umí zastínit i zlato. Těmi některými myslím sebe. Záře její lampy dávala skvěle vyniknout i mému tetování. „A pobertové tě maj v nemilosti. Stojíš o práci?“

Ve skutečnosti mě nechtěla najmout na žádnou práci. Chtěla zjistit, jak moc jsem na suchu. Napěchovat krám prvotřídním kradeným zbožím se jí nemohlo podařit díky tomu, že by najímala kdejakého cizince.

„Práci už mám, ale díky.“

„To nestojí za řeč.“

Po pravdě řečeno jsem byl téhož názoru.

„Tak pro koho děláš? Pro Cobba?“

„Deset šilinků,“ stanovil jsem cenu. „A budu vděčný za sovíny.“

Žena se rozchechtala tak, až ukázala hnědé pahýly, které jí zbýly místo zubů.

„Sovíny by se tu našly, ale deset jich neuvidíš. Za tohle spíš takovejch šest.“

„Oba víme, že jsi za ten prsten ochotná dát tak patnáct a že ho pak prodáš dál za reginál a zlatou děvku. Bude to takhle. Pokaždé když mi nabídneš míň, než jsem si řekl, zvýším svou cenu o jeden

šilink. Takže teď chci jedenáct. Pokud bys mi radši dala dvanáct, nabídní mi sedm.“

„Ty malej hovnoprde,“ odplivla si.

„Urážky ti účtovat nebudu, mám celkem rád, když se mi nadává. Ale jestli chceš tenhle překrásný kousek zelenkavého stříbra, budu potřebovat jedenáct, nejlíp...“

„Sovínů, no jo, já vim, ty malej...“

„... ale jestli mi znovu zanádváš do hovnoprdu, bude to dvanáct. Lenost mám rád jenom sám na sobě.“

Paní sklapla hnědé zbytky zubů a přimhouřila oči.

Vtom se shora přes prkenný strop ozvalo chrápání.

Madam na mě znovu vyvalila oči.

„Ano, já vim, ten mě asi měl na tvůj povel vyprovodit ven do uličky a pěkně se tam se mnou rozloučit. Zatímco sis prohlížela ten prsten, trochu jsem čaroval. Jen malé uspávací zaklínadlo. Neškodná magie. Magie zlodějů. Na někoho silné povahy by nefungovala, ale tamten má podle toho chrápání až příliš rád svoje pivo a roztahování košile. Tlustoši chrápou tak nějak specificky.“

V tu chvíli zmíněné chrápání náhodou, jakoby pro ilustraci, utichlo a vzápětí se ozvalo o to hlasitěji.

„Dám ti devět, jenom abych se tebe i těch tvech votravnejch keců co nejrychlejc zbavila, ty galtskej hovnoprde.“

„Dáš mi třináct, protože už jsi zase nabídla míň a už mi zase nadáváš.“

Škubla sebou, jako by mě hodlala vyhodit sama, ale pak se znovu posadila.

„Deset. To je zlodějina až až.“

„Čtrnáct. A jestli zaváháš ještě jednou, mohlo by mě napadnout, že na tenhle kousek by se možná rádi podívali v krámě pod zvonicí. V tom, co má ve znaku pavouka. U Cobba, říkalas? To je tvůj konkurent? Bývalý milenec ještě z dob, kdy jste oba viděli, čím čůráte? Já jen, že když ses o něm předtím zmiňovala, znělo to trochu horce. Jelikož jsi mě ještě nevyhodila, usuzuju, že jsi opravdu ochotná zaplatit těch patnáct, jak jsem původně odhadoval. Ale pokud budeš rozumná a budeš jednat rychle, spokojím se i se

čtrnácti, protože jsem sentimentální duše a ty mi připomínáš tu smradlavou bábu, co mě zbavila panictví.“

Žena silou veškeré vůle zařala zuby, odpočítala čtrnáct šilinků, žádný sovín, strčila je ke mně a prsten schovala do kapsy. Já shrábl peníze a přemýšlel, jestli mě vážně propustí bez posledního rýpnutí na rozloučenou.

Kdepak.

Následující větu zasyčela jako had v koši z Urrimadu.

„Ty si myslíš, jakej nejseš chytřej, a možná i seš, ale já to vidím tak, že nejsi víc než jenom špinavej černojazyk zlodějskej a nic jinýho nikdy nebudeš.“

Věnoval jsem jí slizký úsměv, poklonil se a vycouval ven. Jen tak tak jsem se vyhnul slinám, které protekly kukátkem ve stropě.

Jakmile jsem za sebou zavřel, uslyšel jsem, že něco bouchlo o dveře.

Vzrušení je přesně to, co na obchodování tolik miluju.

Teď už se můžu vypravit do cechovního domu, abych zjistil, jak skoupý příděl jejich dobré vůle se mi podaří koupit.

4.

Oběšencův dům

„Jak je na tom tvůj obličej?“

Seděl jsem u stolu v Oběšencově domě. Ten se nachází celkem blízko hlavní brány, všem na očích. Jedná se o oficiální, široce dostupný způsob, jak se s cechem pobertů spojit. Členové cechu jsou samozřejmě i tam, kde byste je nečekali, ale také je najdete tam, kde řeknou, že budou, což znamená, že se neobávají ani baronů, ani vévodů, a vysmívají se dokonce i králi. Ničí koruna nesedí na hlavě tak pevně, aby ji nedokázala svrhnout jediná, tmou vržená dýka.

Všiml jsem si našeho čtvercového dřevěného znaku s oběšenecem, který si drží vlastní oprátku. Krásný znak. Vykládaný různými druhy dřeva s pozlaceným rámem. Na tomhle měl oběšenec navíc ve volné ruce přibitý zlatý livrej, protože by se ho nikdo neopovážil ukrást. Neuniklo mi, že se jedná o gallardijský lvín. Říkal jsem už, že ty doslova miluju? Žena sedící přede mnou, která četla v mém účetním pergamenu vázaném v jehněčí kůži, byla až oslnivě krásná. Vypadala tak na devatenáct, ale husí kůže zezadu na krku mi říkala, že za jejím vzhledem stojí magie, a tudíž může být klidně starší než ta hamounka skoupá na sovíny, od níž jsem právě odešel.

„Ještě mi ho nikdo příliš nerozbil, takže si nemůžu stěžovat,“ odpověděl jsem.

Její mladistvý úsměv jako by se rozzářil ještě víc. Ale možná se mi to jen zdálo. U pultu za ní postávala mistrná mordýřka, která měla na těle tak málo tuku, že jsem dokázal spočítat všechny

svaly, které jí prosvítaly pod upnutým, avšak pohodlným oblečením z vlny a hedvábí. Stála tam jakoby nic, líně jako dlouhý den, jako by nepředstavovala hrozbu z masa a kostí. Bylo těžké na ni nezápat. Z černých znaků vytetovaných na jejím krku, tvářích a předloktí bylo zřejmé, že bude od hlavy k patě pokrytá různými glyfy, díky nimž dokáže zmizet nebo vypít jed nebo taky prskat jed. Na základním stupni jsem jednoho mistrného mordýře viděl létat. Opravdu, letěl. Po světě jich chodí možná stovka, možná jen tucet. Ti, kteří mají o jejich počtu přehled, se s ním nesvěřují. Raději jsem přestal dešifrovat viditelné glyfy na jejím těle dřív, než si toho všimne. Zajímalo mě, co znamená ten znak hodin, který měla vytetovaný na prsou.

Falešná víla přede mnou zkontrolovala, že pečť na mém pergamenu se shoduje s pečťí obří knihy záznamů otevřená na stole, načež do obou zanesla: *IK IR 14š*. Pak přejela přes kopu, reginál a čtrnáct šilinků svědeckou mincí, kterou nosila na náramku, a následně je shrábla do koženého váčku. Ten potom hodila mistrné mordýře, která ho odnesla za pult. Zdálo se, jako by scházela dolů po nějakých schodech, ale ve skutečnosti mohla naopak odejít někam nahoru.

„Zůstaneš přes noc, lumpe?“ zeptala se mě zdánlivě mladá dívka, přičemž tentokrát se rozhodně usmála o něco zářivěji. Lump je nejnižší zlodějská hodnost. Znamená to nicméně, že jsem skutečný zloděj, ne jenom nějaký strašák, a to už je co říct. Lump se ze mě stal na základním stupni v Pigdenay. Za předpokladu, že se mi podaří vyrovnat dluh, dokončit další rok studií a/nebo provést pár notorických kousků, stane se ze mě nosič. Kdybych se rozhodl nadále zlepšovat své postavení v prohnilé společnosti, mohl bych snad povýšit na fauna. V mytologii je faun popisován jako stvoření s nohama jelena. Takového fauna hned tak někdo nechytí. Navíc to pěkně zní, nemyslíte? Jednou ze silných stránek cechu je jeho poetičnost. Dává člověku pocit, že je součástí něčeho nejen neporazitelného, ale i nekonečně mazaného a důmyslného.

Většina z nejlepších se spokojí s postem fauna, jelikož nejvyšší hodnost je jen pro askety a poloviční šílence.

Poslední a nejvyšší hodnost mezi zloději se nazývá famin. Faminové skládají přísahu hladu a že už nikdy v životě za nic nezaplatí. Co si nedokážou ukrást sami, to jim obstaráváme my ostatní. Ale i ti starší a nemohoucí se solidně živí pletichařením, sprádaním plánů pro ty mladší a výukou. Já sám studoval pod rákoskou několika z nich.

Děvče, jež mě zpovídalo, nechalo knihu na stole otevřenou. „Tady stojí, že dáváš přednost vysokým dívkám. Je to pravda?“ Ještě než dokončila svoji otázku, začaly se jí prodlužovat nohy a najednou se mi už nedívala z očí do očí, ale shlížela na mě shora. Přepadl mě příjemný, nicméně trapný pocit, který mě donutil přehodit nohu přes nohu. „Dnes v noci je novoluní, věděl jsi to? Nanejvýš příhodný čas pro všechna poprvé. Jeden zlatý reginál a jsem tvoje až do půlnoci.“

„Kdybys věděla, co jsem pro ty peníze musel udělat!“

„Kdybys věděl, co bych udělala já, abys na to zapomněl!“

„Kdo by za tebe hlídal krám, zatímco bych ti drancoval lůno a zotročoval srdce?“

„Obojí jsem si nechala odstranit. A pohlídala by mi to tu ona,“ dodala a kývla na starší, přesto krásnou ženu, která se najednou zjevila za pultem. Při bližším pohledu jsem zjistil, že se jedná o tutéž ženu, která seděla přede mnou, jen o dvacet let starší. Takže ta „dívka“ nebyla žádná obyčejná děvka nebo sekretářka. S nejvyšší pravděpodobností to byla Starost (vysoce postavená činitelka cechu), která plnila přímé rozkazy Problému (něco jako starosta). Zrudl jsem nepříjemnou a palčivou žárlivostí. Ať už se rozdvíjila jakkoli, ozvěnou, roubováním nebo ohnutím času, já takové magie nebudu nikdy schopen. Nikdy.

„Nikdy,“ hlesl jsem.

„Co nikdy?“ zeptala se a nechala pootevřená ústa, abych viděl její jazyk.

„Nikdy se nezbavím toho tetování, pokud...“ Odmlčel jsem se. Nedokázal jsem odtrhnout oči od jejích rtů a užíval si účinky erotického zaklínadla, které na mě použila.

„Pokud nezaplatíš rodině?“

„Ano.“

„A co kdybych ti řekla, že pro tebe mám práci?“

„Odpověděl bych, ať mluvíš dál, abych se mohl dívat, jak pohybuješ rty.“

„Mám pro tebe práci,“ řekla. Pak, než jsem stačil odpovědět, mi přitiskla k čelu svědeckou minci a vykouznila mi v mysli obrazy.

Viděl jsem to.

Já to viděl.

Běžel jsem zimou západem slunce.

Byl jsem žena, mladá dívka. Tiskla jsem si k čelu svědeckou minci a ohlédla se za sebe.

Někdo na mě zakřičel, gunnsky, řečí Oustrimu, kterou normálně nemluvím, abych se nedívala.

Spatřila jsem dvoubarevnou věž v troskách. Zbyla po ní jen kamenná zřícenina. Spatřila jsem obrovskou sochu sraženou k zemi. Objevila se králova osobní stráž. Všichni mířili halapartnami na stín zvedající se z prachu a navzdory své hrůze disciplinovaně pochodovali vzad. Slyšela jsem bubnování obřích bubnů a troubení zvláštních rohů. Všichni křičeli. Vzduchem létaly šípy a kameny. Pak beraní roh smutně zavelel k ústupu. Za troskami pevnosti se zjevily další stíny, každý vysoký jako dva muži a široký jako vinné sudy. V rukách třímaly sekery s bronzovými čepelemi velikosti dětských rakví a praky, kterými se daly střílet kameny, jež by běžný člověk nezvedl jinak než oběma rukama. Některé měly k pasu uvázané kmeny stromů jako obušky. Jeden se jím rozmáchl po mužích s halapartnami a buď je zmrazčil, nebo pozabíjel. Zbytek králových stráží začal prchat.

Vtom mě někdo popadl za ramena a otočil. Žena s velkým smaragdem na zlatém řetízku mi dechem páchnoucím po víně zarvala do obličeje, abych utekla. Někde se rozplakalo dítě. Najednou všechno zčernalo.

Potom jsem se ocitla na jakémsi skalnatém pahorku, odkud jsem pozorovala, jak v paprscích umírajícího slunce

proudí branami zničeného města v dáli malé postavičky ven a velké dovnitř. K nebi stoupaly komíny hustého dýmu. Obloha se odrážela od klidné hladiny velkého jezera nebo přímořské zátoky. Nad bitevním polem, rozkládajícím se hned za rozvalenými západními hradbami města, kroužily vrány a rackové.

Pak jsem se proměnila v plavovlasou dívku, která se v mihotavém světle svíčky dívala do zrcadla. K čelu měla přitisknutou svědeckou minci a po tváři jí stékala krev řinoucí se ze škrábance ve vlasech. Kolem krku jsem měla ten smaragdový náhrdelník. Uvědomovala jsem si, že mám u pasu na levé straně dýku. Dýku, kterou umím dobře použít. Vyslovila jsem své jméno, jež mi bylo cizí, a vlasy mi hned zhnědly. Pak jsem řekla, gunnsky, že jsem splatila svůj dluh. Zadívala jsem se na svou tvář, na tetování růže, ve světle svíce sotva viditelné. „Zbav mě ho,“ řekla jsem. Pak jsem to se smrtelně vážným pohledem v očích zopakovala a celá se zachvěla. Pak zase všechno zčernalo.

Svědecká mince má velmi silnou kouzelnou moc a pokud vím, obrazy, které promítá, jsou vždy pravdivé. Právě jsem viděl něco, co lidstvo nezažilo už přes sedm set let. Viděl jsem *armádu* obrů. Pohled byt' na jednoho jediného obra je děsivý až až. Říká se, že žijí v malých klanech za pohořím Thrall, kde spokojeně dojí své obrtury a zotročují lidi, kteří byli natolik bláhoví, že se vydali až tak daleko na západ. Nikdo jich s nejvyšší pravděpodobností nikdy neviděl pohromadě víc jak pět nebo deset. Že se spojili v početné skupiny a přešli zrádné hory v takovém počtu, že dokázali zbořit městské hradby, rozdrtit posádku města a vyhnat jeho obyvatele do hor, bylo něco hrozného a současným generacím neznámého.

To jsme přežili třicet let půtek s hryzouny, jen aby nás pak rozšlápli obři? Ne že by jim Holt a východní království měly padnout za oběť nějak brzy. Do Hravy, hlavního města Oustrimu, to je z Holtu osm týdnů rychlé cesty na oslu nebo povozem, asi

tak stejně dlouho pěšky nebo měsíc po moři. Mezi námi a obry leží šest zemí. Kolik vojáků ta obří armáda vůbec čítá? Co chtějí? Dokázala by je lidská království zastavit, pokud by to znamenalo pochodovat na východ pořád dál a dál až Mithrenskému moři?

Žena si vzala svědeckou minci zpět a přátelsky mě štípla, abych se probudil ze snění.

„Domníváme se, že jistá Spanthka, s níž ses na svých cestách setkal, má namířeno do Oustrimu, nejspíš přímo do Hravý. Pojedeš s ní. Získej si její důvěru, pokud to dokážeš. Pokud ne, sleduj ji tajně a očekávej další instrukce,“ oznámila mi její starší verze. „Napadení tamního království obry roztočilo větší kola osudu a cech má zájem na tom, jakým směrem se budou otáčet. V současné chvíli bude lepší, když ti podrobnosti tvé mise zůstanou neobjasněny. Pokud bys nutně potřeboval někomu dalšímu vysvětlit, co děláš, pak řekni, že spěcháš vyzvednout jisté magické předměty z relikvieře oustrimského krále. Mezi nimi keshskou šípovou hůlku, prsten kočičího pádu a nákrčník z tvrdokamene.“

„Ten poslední předmět, co dělá?“ zeptal jsem se. „Dává starým manželům stát jako mladíčkům?“

„Ne, ale líbí se mi, jak přemýšlíš.“

Zase se dotkla špičkou jazyka horního rtu, takže jsem opět nedokázal odtrhnout pohled od jejích úst.

„Čas hraje proti tobě, Kinchi,“ pokračovala. „Ta Spanthka nebude nikde zahálet, ale přesto, kdykoli to půjde, ještě ji popožeň. Spěchejte. Nedělej hlouposti, které by zbytečně zdržely, jinak tě to bude stát víc než jen peníze. Dnes je devatenáctý den hodokvasu a měsíc nám nastavuje svou inkoustově černou tvář, kterou my, noční stvoření, tolik milujeme. Snaž se do Hravý dorazit do prvního dne révobraní, ode dneška za dva úplňky, ačkoli jenom bohové vědí, co skrývá budoucnost potom, co lidské město padlo.“

„Ty tvoje řeči o měsíci mi rozproudily krev,“ řekl jsem. „Půl reginálu? Za půl noci?“

Usmála se na mě ústy plnými zkažených zubů, ještě ubožejších,
než měla ta baba v zastavárně.

„Dostaneš to, za co zaplatíš.“

V podstatě jsem odtamtud utekl.

5.

Liščí parták

„Cestuješ do Oustrimu?“ zeptal jsem se Spanthky.

Vystopoval jsem ji v hostinci U Grošáka, pěkném dřevěném brlohu. Ten se těšil velké oblibě mezi pocestnými, kteří neradi utráceli. Promluvil jsem na ni ze židle vedle její postele. Upřímně? Vzhledem k tomu, že spala, to nebyla právě fér otázka.

S rychlostí letního blesku mě popadla za kotník a pověsila ven z okna, kterým jsem vlezl dovnitř. Jenže nevěděla, že jsem promluvil teprve v okamžiku, kdy jsem byl připraven ji vzbudit. Jinými slovy jsem se už stačil porozhlédnout a projít těch pár světských statků, které při sobě měla. V jejím pokoji se nenacházela vana, jen mísa se špinavou vodou, v níž se prve umyla a teď se v ní máchaly zakrvácené obvazy. Paži měla v místech, kde ji trefil můj šíp, ovázanou čistým plátnem. Štít si opřela o stěnu. Ten pěkný *spadín* ležel na posteli vedle ní, vytažený z pochvy. Dost se podobal gunnským saxům, ale byl elegantnější. Měl ostrou, téměř šedesát centimetrů dlouhou čepel, která se směrem k ostří rozšiřovala, pevný středový hřbet a tvrzenou špicí připomínající skleněný střep. Jak rychle by mi jím nejspíš proklála srdce, kdyby se probudila, zrovna když jsem se nad ní nakláněl!

Tohle vzrušení je součástí mojí profese.

Nahlédnout do jejích váčků s penězi nebylo těžké. Disponovala menší hotovostí, než by si člověk na dlouhé cestě přál. Neobral jsem ji o ni. Neměla dost, aby jí něco nechybělo, a já ji potřeboval na své straně. Nicméně nechat mince nedotčené pro mě není

lehké. Co se peněz týče, trpím nějakou nemocí – cítím k mincím jistý druh lásky, který má jen pramálo společného s obchodem. Prostě zbožňuju, jak vypadají a jak voní, miluju svírat je v ruce. Tajně doufám, že jednoho dne se mi jich podaří nashromáždit tolik, že si je budu moct sypat mezi prsty a nebudu je muset utrácet.

Ona u sebe měla hispantské stříbro. Tři lotosy, dva königy s podobiznou hispantského vlasatého a kníratého krále Kalitha v jeho nejkníratějším období. Našel jsem u ní i holtské šilinky, pár měďáků, a dokonce i gallardský lvín, který měl cenu všech předešlých jmenovaných dohromady. K tomu jsem si přičichl, přejel po jeho okrajích palcem a taky jsem do něj kousl, abych ho ochutnal. Byl z ryzího zlata. Nebojte, než jsem ho vrátil na místo, otřel jsem ho o svou košili, ale ani pak jsem od něj nedokázal odtrhnout oči. Moc se mi líbí, že lev na něm jako by se usmíval. A taky ty tři vertikální meče horizontálně přeřáté jednou dýkou, které jsou vyražené na druhé straně.

Gallardané vědí, jak dělat peníze. Jsou to nejlepší rytci a sochaři na celém východě, dokážou se vyrovnat i těm ze Starého Keshe, ještě před Třeskem. Osobně mám ze všech mincí na světě nejraději gallardský sovín. Není ani zlatý. Je stříbrný. Ale ať už jeho formu vyřezal kdokoli, musel sovy milovat z celého srdce, protože ta, co je na něm, vypadá jako živá. Až by člověk čekal, že na něj zahouká. Rubovou stranu zdobí rytina stromu a dorůstajícího měsíce. Strašně nerad sovíny utrácím, když už se k nim dostanu, ale nakonec je to nevyhnutelné, protože mi pokaždé dojdou peníze.

Spanthka měla ještě koženou kabelu, ale ať už v ní skrývala cokoli, prozatím to muselo zůstat tajemstvím, jelikož na ní spala. Na pohled nevypadala těžká, takže pokud v ní byly mince, pak ne mnoho. Spíš nějaké směnky nebo šperky nebo jiná lehká měna. Na druhou stranu člověk nikdy neví, co se skrývá na těch nejstřeženějších místech. Už se mi stalo, že tam, kde jsem očekával pěknou sumičku, jsem našel váček s lokny koňské hřívy, pytlík s pískem nebo dětské zoubky. Ze všeho nejpodivnější však bylo sušené srdce, téměř s jistotou lidské. Jsem rád, že mě jeho majitel nechtyl.

Vlastně mě nechtyl nikdo z nich.

Kdeže jsem to skončil? Už si vzpomínám, visel jsem právě z okna hlavou dolů. Nepředstavujte si, že mě ta Spanthka držela jen jednou rukou jako nějaký obr míšenec z pohoří Thrall. Kdepak, držela mě za kotník pěkně oběma rukama a lokty se opírala o parapet. Nijak jsem se nebránil a v klidu jsem si složil ruce na prsa. Vlastně to nebyl špatný pocit vnímat, jak se mi všechna krev řine do hlavy.

„Cestuješ do Oustrimu?“ zopakoval jsem svou původní otázku.

„A kde máš toho ptáka?“

„O tom ptákovi ani necekej.“

„Dobrá. Tak mi pověz, jak se jmenuješ.“

„To nepotřebuješ vědět.“

„Jak chceš. Tak mi řekni, jestli cestuješ do Oustrimu.“

„Jsi zloděj z cechu. Máš výcvik a znáš kouzla. Když tě pustím, nebude tě to bolet, že ne?“

„Když řeknu, že ne, vymyslíš jiný způsob, jak mi ublížit?“

„Možná.“

„V tom případě mě to bude bolet, moc a moc. Prosím tě, stačtná bojovnice, nepouštěj mě na hlavu.“

Pustila mě, ale ani to jí nevyčítám.

Bylo to jen třetí patro.

Využil jsem zeď, abych pád zpomalil, dopadl na nohy a překulil se, načež jsem celkem rychle znovu vyšplhal do okna. Spanthka už svírala v ruce meč, ale nemířila jím na mě. Uvědomovala si, že kdybych ji chtěl zabít, zbavil bych se jí ve spánku. Ne že by si nedávala pozor. Okno měla zajištěné na západku. Jenže mě je těžké zastavit. A ještě těžší zabít. Pokud mluvíte galtsky a neuniklo vám, jak se jmenuju, nejspíš už vás to trklo.

V našem černém sláném jazyce slovo *kinch* znamená smyčka na laně nebo oprátka. Ale může znamenat i malér nebo nečekaný problém. Právě tím jsem se stal pro svou matku, jelikož jsem se narodil už tři měsíce po svatbě. Řekl bych, že výraz „nečekané potíže“ by se dal k popisu Galtů použít plošně. Přinejmenším naši dobyvatelé z Holtu by si to mohli dovolit. Podrobit si naše území jim trvalo padesát let, přičemž už tři století té snahy litují. My černí

jazykové neradi přijímáme rozkazy, nikdy nepodnikneme žádnou invazi, ale na vlastní půdě dokážeme všem pěkně zavařit. Galtové jsou rození lučištníci a slušně vrhají jakýmkoli předmětem, kame-nem počínaje a kopím nebo třeba plesnivou dýní konče. Jsme také nadaní hudebníci a jezdci – tedy to poslední platilo v dobách, kdy se po pláních proháněla stáda koní.

Ještě než přišli skřeti.

Říká se, že Galtové jsou posledními potomky elfů, jelikož mají mírně zašpičatělé ušní lalůčky a drobné kosti. Já mám hnedě mědě-né vlasy, které jdou ve světle skoro do ruda, a řídké strniště rašící na mé tváři je zrzavé.

Výše řečené ovšem neznamená, že otázka elfího původu už byla definitivně rozhodnuta. Většina univerzitních mudrlantů tvrdí, že jde o nesmysl, jiní připouští, že to je možné, ale v každé vesnici poblíž nějakého rašeliniště mají vlastní legendu o starém farmáři, který jednou našel zakrslého človíčka s kůží černou od rašeliny, špičatýma ušima a těmi nejnádhernejšími šperky, které si umíte představit. Žádný váš známý ho samozřejmě nikdy nespatriil na vlastní oči a ty šperky pokaždé někdo ukradl nebo prodal. Ale kdo jsem já, abych mohl s jistotou tvrdit to či ono?

Jistojistě znám jen své jméno.

„Já jsem Kinch. Kinch Na Shannack nebo taky ksindl Kinch, chceš-li. Nebylo by to poprvé, co bych to slyšel,“ představil jsem se jí.

Spanthka si odfrkla.

Sedl jsem si na okenní parapet, zkrřížil jsem nohy a zadíval se na ni svýma velkýma zelenýma očima, které dovedou tak dobře svá-dět. Očima, co mají barvu západního nefritu, jak mi bylo řečeno.

„Nechceš cestovat na západ společně?“

Zkoumavě se na mě zadívala. „K čemu mi budeš?“

„Budeme si prospěšní navzájem.“

„Jak?“

„Budu držet hlídku, zatímco budeš spát. Spát, když budeš mít hlídku ty. Budu ti lhát, když na tom nesejde, ale taky budu lhát pro tebe, až na tom sejde. Pokud necháš mluvení na mně, postarám

se, aby se ti vyhnuli všichni nadržení hulváti a aby ti v hospodě vždycky nalili to nejlepší víno. Už nikdy nenarazíš na dveře, jimiž neprojdeš, ani na zeď, za kterou nedohlédneš. Postarám se, abys věděla, odkud se blíží nepřátelé, a ty slabší z nich vyřídím sám. Nebudu tvůj pejsek, ale pokud jsi jen z poloviny taková vlčice, jak odhaduju, právě jsi našla liščího parťáka.“

„Zeptej se mě znovu zítra ráno,“ rozhodla Spanthka, lehla si zády ke mně a usnula.

6.

Plýtvat švestkami

Následujícího rána do Cadothu doběhli mladíci ve žlutých košilích z cechu běžců. Jakmile baron zlomil pečeť na doručeném poselství, jeho vytrubovači pospíchali na stupínky, aby narychlo sepsané zprávy přečetli obyvatelům. Prvním vytrubovačem, kterého jsem potkal, byla macatá dívka s velkými plícemi. Když se nadechovala, připomínala draka, který se chystá dštít oheň.

„Slyšte! Slyšte všichni! Jeho milosti, našemu spravedlivému a sličnému baronu Anselmovi z Cadothu, a jeho nejvznešenějšímu Veličenstvu, králi Conmarrovi z Holtu, se doneslo, že území zvané Oustrim bylo zrádně napadeno armádou, která přišla zpoza pohoří Thrall.“

Mocný hlas děvčete se odrážel od okenních tabulek a kamenných zdí. Při mluvení otvírala ústa tak moc, že jsem viděl její stoličky.

„Hlavní město Hrava padlo. Panují obavy, že král je mrtev. Jistý kupec z Molrovy, dobrý známý jeho milosti barona, obdržel večer zprávu od běžců. Ujišťuje nás, že Kostlivcova žebra, ty skály tvořící hradby jeho království na západní hranici s Oustrimem, zůstala nedotčena. A že je nelze prolomit.“

„Byli to skřeti?“ vykřikla se silným untherským přízvukem žena v tradičním untherském kabátu zapnutém přes její tradiční untherskou postavu. Sice byla ve městě cizinkou, to ji nicméně neochraňovalo před baronovými zákony. Vytrubovačka na ni ukázala holí a dva strážní, kterých si většina shromážděných předtím ani

nevšimla, k ní hned přiskočili a třásli s ní, dokud z ní nevypadl malý stříbrňák. Čtení zpráv se nepřerušuje, ne v Cadothu.

Všichni vědí, že území lidí končí u pohoří Thrall, tudíž nájezdníci přicházející na východ nemohli být lidského původu. Jenže skřeti se tam nikde nevyskytují, ani na severu moc ne. Sníh jim nesvědčí, nebo jsem to tak aspoň slyšel. Skřeti kdysi přišli z jižní strany, z Hordlandu, velikého ostrova známého též pod názvem Starý Kesh, který leží za Horkým mořem.

Přesně tam jsme je nakonec zahnali zpátky.

Prozatím.

Lidé okolo neviděli drsné pravdy, které mi vyjevila svědecká mince. Nevěděli, že na východ vtrhli obři. Ačkoli některým to začínalo pomalu docházet a ostatní to měli brzy zjistit.

„Jeho milost baron stojí při králi Conmarrovi s jistotou, že vy stojíte za ním. Každý muž, žena i dítě. Žádní nejsou tak věrní jako Cadothané! Žádní tak stateční! Za cadothského sokola! Harralá!“

Dav zaburácel v odpověď, vytrubovačka slezla ze stupínku a spěchala spolu se strážci na další náměstí.

A lidé se dali do řeči.

Zaslechl jsem útržky hovoru.

„... na můj vkus se to až příliš podobá začátku té druhé války.“

„Vážně? Myslíš, že začnou odvádět?“

„Učím se střílet z luku od doby, kdy jsem byla ještě děcko. K čemu mi to je, když ne k tomuhle?“

„Pořád ještě jsi děcko, děvče, a moudré jazyky se tak nevychloubají. Navíc by ses nemusela učit střílet z luku, kdybychom před dvaceti lety nepřišli o všechny chlapce v boji proti skřetům v Ukrutné válce. Vydali se rozdrtit hryzouny v co největším počtu. Z polí a dílen jich odešly stovky tisíc a všichni popadali do trávy, do písku i do obilí. Popadali do bláta i na kamení anebo onemocněli v táborech. Takoví se pak vrátili s trhavým kašlem nebo ještě hůř.“

„Pak ale přišla Dívčí válka, ve které nechali bojovat holky. A holky jsou lepší.“

„Ani lepší, ani horší. V Dívčí válce jste měly ty ptáky a výcvik a beztak vám muži v boji pomáhali.“

„Já mám výcvik. Dokážu bodcem propíchnout malou padající švestku.“

„To akorát dokazuje, jak jsi nezkušená. Klidně bys plýtvala švestkami.“

Ten starší měl pravdu. Během Ukrutné války chybělo na venkově dostatek rukou, které by sklídily úrodu, a většina lidstva hladověla. V Galtii jsme na tom byli líp, jelikož máme lesy bohaté na zvěř a řeky bohaté na ryby.

„Já skřeta zabít dovedu,“ vychloubala se dívka.

„Přesně to říkali ti, co je dneska požírají červi.“

„Tohle nejsou skřeti,“ oponoval jiný stařec.

„Ne ne, ještě něco horšího.“

„Není nic horšího.“

„Ale je.“

„Co jako?“ nechápala dívka.

„Na skřety se díváš shora. Ale to, co žije za pohořím Thrall, se dívá shora na tebe.“

Tenhle stařec měl jen jednu nohu. Z prázdné nohavice mu trčel kus dřeva. Chyběly mu i prsty na ruce, kterou se opíral o hůl. Skřetobijec. Skřetobijec, který utržil pár kousanců.

Jenže já věděl, že nekráčím vstříc skřetům, a kupodivu jsem za to byl rád.

I když jsem se s žádným skřetem v životě nesetkal, moc dobře vím, že s sebou přinášejí mor, aby vyhubil nás i naše koně. Víím, že druhá válka zvaná Ukrutná dopadla zle, a tak už dnes člověk jen stěží narazí na muže ve věku mezi třiceti a šedesáti lety. A potom v Dívčí válce bojovalo tolik žen, že už dnes člověk jen stěží narazí dokonce i na dítě, jemuž by bylo mezi osmi a patnácti.

Obří, které mi ukázala svědecká mince, budí hrůzu, o tom žádná. Ale lidé a skřeti jsou zrozeni k tomu, aby se navzájem zabíjeli.

7.

Nevěsta Vyzábělé ženy

Bylo už skoro poledne. Seděl jsem osamocen U Jelena a tichého bubnu, v uznávané taverně s naklánějícími se kamennými zdmi podepřenými trámy z borovice vejmutovky. Na Bubnu je sympatické to, že přes veškerou péči, kterou jeho majitel věnuje zevnějšku, má půdu plnou nepoužívaného starého harampádí. Právě tam jsem si ustlal potom, co jsem odešel od Spanthky.

Jelikož mi obyčejné pokoje připadaly příliš přepychové, ne snad kvůli jejich vybavení, nýbrž kvůli stavu mých financí, vyšplhal jsem do okna v patře, našel žebřík vedoucí na půdu a zalezl si mezi to harampádí. Nekonečně jsem se pobavil, když jsem odtamtud nejprve nepozorovaně unikl a pak se vrátil dveřmi, abych zaplatil aspoň za pivo. A tak jsem seděl u stolu, příjemně podnapilý, a dělal to, co dělávám, když přemýšlím tak usilovně, že se začnu dívat kamsi do prázdna a vypadám jako imbecil. Občas v takových chvílích dokonce začnu dýchat pusou. Když se mi to stane na ulici, kolemjdoucí mi obvykle nabídnou almužnu. Na základním stupni se mě to pokusili odnaučit, ale marně. Jeden z mých mistrů totiž zastával názor, že jde o znak inteligence, zatímco podle druhého to byl spíš příznak idiocie. Ten první, Ctihodný mág, si mě oblíbil, protože jsem měl nadání na jazyky. Ten druhý, mordýř škrtič, mě káral za „vysokou míru pravděpodobnosti, že nejspíš zemřu“.

Člověk se nezavděčí všem.

Seděl jsem tedy v taverně, zíral do prázdna a div neslintal. Šenk se otřásal písničkou ve staré holtštině. Byl to hloupý galtský

popěvek o kouzelném kocourovi jménem Rošťák. Nemělo smysl vysvětlovat ostatním, že tam, odkud pocházím, se jedná o dětskou říkanku, která má galtským dětem pomoci naučit se holtsky, protože je to povinné.

A přesto, kdykoli ji slyším hrát v Holtu, všichni mrdové s pivem v ruce se shluknou s ostatními hlupáky v okolí a společně hulákají verše, co v Galtii zpívají leda tak děti v plenkách. Uznávám nicméně, že na opilecké brebtání a pokřikování je jak dělaná.

Zrovna jsem přemýšlel o obrech.

Jak už jsem řekl, pocházím z Galtie, nejvýchodnějšího ze tří holtských království.

Z Platha Glurris, abych byl přesný. V jazyce Galtů, kteří Holt ovládli jako první, to znamená Zářivá řeka. Nicméně skutečná řeka běží pod zemským povrchem a je celá ze stříbra.

Můj otec pracoval ve stříbrných dolech. Stejně jako otec mého nejlepšího přítele, dokud ho v roce 1222 nezabili skřeti v první bitvě Dívčí války. Tehdy mi bylo dvanáct. Otec se z té bitvy vrátil, ale pak už skoro nemluvil. Jednou za čas ze sebe vysoukal třeba jednu větu, ale i to bylo vzácné. Na jeho utrpení jsem se díval jenom rok a kousek, protože ve čtrnácti jsem odešel na základní stupeň. Nejspíš si ani nevšiml, že jsem zmizel. V dole jsem nikdy nepracoval, a dají-li bohové, nikdy ani nebudu. Horníci v té temnotě pod malebnými kopci otročí jak mezci osm dní z devíti, co jich týden má. Poslední den týdne, o světdni, chodí do kostela zpívat žalmy. Pak se odeberou zpít do nemoty. Pijí tmavý ležák, dokud nemají oni i jejich manželky v hlavě tak vymeteno, že nedovedou včas přestat, a tak se lidské pokolení neustále rozrůstá.

Zajímá vás, jakému bohu zpíval můj otec? Nezpíval přežitým galtským bohům – ani Hárovi s jelením parožím, ani Fothannonovi s liščí tváří. Dokonce ani Mithrenorovi, původnímu holtskému bohu moře. Kdepak, můj otec vzýval Všesvatého, jenž bývá zobrazen jako bronzový disk ve čtvercovém dřevěném rámu, v případě bohatých jako zlatý disk ve čtverci ze železa nebo z olova.

Všesvatý, řečený též Sath nebo Otec Slunce, je oficiálním bohem Holtu a jeho království. Já ho vnímám jako boha kompromisu

a průměrnosti, jehož tolik miluje šlechta pro jeho evangelium pracovitosti, poslušnosti a skromnosti, která člověku velí spokojit se s pouhým přežíváním.

Ať už ho stvořil kdokoli, prokázal nevidaný nedostatek fantazie. Jako by jednoho dne vystrčil nos z domu a začal uctívat první věc, která ho oslnila. Od divokých, incest páchajících galtských božstev se Všesvatý výrazně liší. A je učiněným opakem Zapovězeného boha, jinak zvaného též Převrácený bůh, o němž lidé nemluví, pokud nechtějí, aby jim rozřízli jazyk. Říká se, že starý Převrácenec býval původním bohem mého cechu pobertů, ale že do jeho tajemství byli zasvěceni jen členové úzkého kruhu nejmocnějších. A co vím, ten mohl být klidně skutečný, jelikož se mu podařilo lidi opravdu naštvat.

Zato Všesvatý nestojí za nic. Všesvatý je takový ten druh boha, k němuž se modlíte, aby udělal vodu mokrou a oheň horký. Nebo aby udržel obry mimo území, kde lidské oko žádného obra nespatriilo dobrých tisíc let. Když jde o jednoduché zázraky, hodí se. Sám jsem v Holtu nikdy živého obra nepotkal. Akorát toho vycpaného, kterého s sebou vozí Kaňka Koňská noha na dvou k sobě přivázaných povozech v Karavaně smutných divů, aby ho mohl za měďák ukazovat.

Nyní už se v taverně nezpívalo, ale doslova řvalo. Všimli jste si někdy, jak se ti největší ožralové vyžívají v tom, že protahují poslední samohlásku ve slovech? Jako by to byla nějaká soutěž v dýchání. Přesně tak holtská holota z Cadothu vyřvávala, jako kočky na mučení v dokonalém intelektuálním splynutí s pětiletými Platha Glurrisany.

*Byl jednou jeden kocoureeek,
mňau, mňau, Rošťák se jmenovaaal,
on bloumal městem sem a taaam,
mňau, mňau, každý ho milovaaal.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zloděj Černojazyk.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.